

Stemmer fra fortiden

I 2001 sad jeg en fredag morgen blandt en stor gruppe velklædte engelske sygeplejersker og følte mig lidt krøllet. Vi var til en international konference for psykiatriske sygeplejersker. På scenen foran mig stod Mike Smith, en lille hurtigtalende englænder, som fortalte om, hvordan man kan hjælpe mennesker, der hører stemmer. På sit powerpointshow viste han billeder af kendte mennesker, der er og havde været stemmehørere, men aldrig psykiatriske patienter. Jeg husker, at Churchill, Gandhi og Jesus var blandt portrætterne.

Da han efterfølgende fremlagde undersøgelser, der viste, at 2/3 af alle stemmehørere er helt almindelige raske mennesker, der aldrig har været i kontakt med behandlingspsykiatrien, begyndte meget af det, jeg havde lært om psykiatri, at falde fra hinanden.

Så gennemgik han en række praktiske eksempler på, hvordan han havde hjulpet kronisk skizofrene patienter med at få kontrol over deres stemmer, således at de i dag er velfungerende mennesker. På det tidspunkt var jeg ikke længere i tvivl om, at jeg måtte finde ud af, om den mand talte sandt.

Efter oplægget gik jeg direkte op til Mike Smith og spurgte, om han ville komme til Danmark og fortælle om sit arbejde. Det er de vigtigste skridt, jeg har taget som psykiatrisk sygeplejerske.

Jeg har siden arbejdet tæt sammen med Mike Smith, hvilket har gjort mit arbejde som psykiatrisk sygeplejerske langt mere meningsfyldt.

Lad mig fortælle om en af mine bedste oplevelser:

Gry har hørt stemmer, siden hun var 10 år gammel, og hun har siden hun var 20 år været udstyret med tre psykiatriske diagnoser, hvoraf den ene er skizofreni.

Hendes liv har været præget af krænkelser, svigt, misbrug, angst, mareridt og selvmordsforsøg. Behandlingssystemet har haft svært ved at hjælpe Gry, der har været indlagt i årevis. Man har forsøgt med psykologhjælp og massiv medicinering, og hun er blevet tilbudt NCE, men intet har hjulpet på hendes angst og stemmer. Som 30-årig havde Gry derfor indstillet sig på at leve resten af sit liv på institution som passiv patient uden de store forhåbninger til livet. I januar begyndte hun, efter nogle måneders tilløb, at arbejde sammen med Mike Smith. De gennemgik sammen hendes livshistorie og kortlagde, hvilke stemmer hun hørte. Det viste sig, at der var sammenhæng mellem hendes stemmer og hendes livshistorie.

Den første stemme, hun fik, var hendes mormors stemme. Hun havde boet nogle år hos sin mormor, fordi hendes barndomshjem var præget af vold, druk og krænkelser. Da hun var 10 år, døde hendes mormor, og hun måtte flytte tilbage til barndomshjemets barske hverdag. Hun savnede sin mormor men måtte ikke omtale hendes død, fik ikke bearbejdet sin sorg, og som et resultat af dette opstod mormors stemme.

Hun talte ofte med mormoren og troede en tid, at hun stadigvæk levede. Den dag, det gik op for hende, at mormoren var død, opstod hendes anden stemme. Det var en stemme, der opfordrede hende til at begå selvmord, således at hun kunne blive genforenet med sin mormor.

Den tredje stemme opstod i forbindelse med en abort. Det var hendes fars stemme, der nedgjorde hende og fortalte, at hun ikke havde ret til at leve, når det ufødte barn skulle slås ihjel.

Disse tre stemmer har givet Gry et svært liv med flere selvmordsforsøg.

Igennem de næste fem måneder arbejdede Gry hårdt og målrettet med sine tidligere oplevelser, der var knyttet til hver af stemmerne. Det var en hård tid for Gry, hvor hun måtte forholde sig til sine livsoplevelser, men efter disse måneder var det som om, der var sket et mirakel. Gry var trappet ud af fem præparater medicin, og alle hendes stemmer og mareridt var forsvundet. Fire måneder senere flyttede hun fra institutionen, og i dag opfatter hun sig som helt rask, selvom hun har et svært liv med i bagagen.

Nogle vil måske tro, at dette er et H. C. Andersen eventyr om en enlig svale, men det er det ikke, for jeg har også mødt Ron, Peter, Karen, Pat, Gerda, Mogens ...